

MĚL BÝT JEJÍM ZACHRÁNCEM.
NE ĎÁBLEM V PŘESTROJENÍ.

ZRÁDNÁ

touha

DANIELLE LORI

ZRÁDNÁ
touha

The Darkest Temptation
Copyright 2020 Danielle Lori

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Ratzová, 2023
Cover © Adéla Korbělářová, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3891-5 (pdf)

ZRÁDNÁ

touha

DANIELLE LORI

přeložila Lucie Ratzová

*Pro mou maminku:
nejsilnější ženu, jakou znám.*

Playlist

Cry Like Me – Frances

Creep – Radiohead

Slow Dance – AJ Mitchell

Trampoline – SHAED

Liar – Camila Cabello

Cold Little Heart – Michael Kiwanuka

I See Red – Everybody Loves an Outlaw

Señorita – Shawn Mendes and Camila Cabello

Girl – Maren Morris

Someone You Loved – Lewis Capaldi

La Land – Bryce Vine

Dance Monkey – Tones and I

ČÁST I

„DÁBEL JE A VŽDY BYL GENTLEMAN.“

Diane LaVey

Kapitola první

*Fernweh (podstatné jméno) – teskná
touha po vzdáleném místě*

Mila

Namáhavě jsem dýchala, když jsem si zula střívičky, nechala je ležet v trávě a bosá přeběhla po našem udržovaném trávníku. Pokračovala jsem dál, dokud jsem nedoběhla ke kamenitému náspu, vylezla na něj a nechala studené vlny, aby mi šplouchaly na nohy a na lem společenských šatů. Zhluboka jsem dýchala a v měsíčním světle se moje kůže leskla potem. Lehký vánek mi čechrál dlouhé vlasy, pohrával si s palmovými listy a s mými krátkými krajkovými rukávy. Přesto mi tenhle ráj přišel stejně svazující jako upnutý pásek od Diora, který jsem měla kolem pasu.

Ani pětímilový běh mě nedokázal zbavit pocitu napětí. Cítila jsem se, jako by se ve mně napětí naopak ještě víc rozpínalo, ale jako vždy mě pohled na moře udržel na uzdě.

Prsty mě svrběly touhou strhnout si z krku perlový náhrdelník a šaty rozcupovat na kousíčky po vzoru Popelčinych nevlastních sester. Jenže tím bych zničila svou falešnou vizáž, kterou jsem měla nasazenou tak dlouho, že si už ani nevzpomínám, co se skrývalo pod ní. A tak jsem si místo toho do dlaní zabořila nehty ozdobené francouzskou manikúrou.

Život přece musí být o něčem víc. Za branami Mooringsu přece musí existovat celý svět. Touha po něčem jiném než po okázalém životě v přebytku mi v nitru zapálila jiskru studu. Sledovala jsem lagunou Biscayne Bay a nekonečně širokou zářivou hladinu, za kterou se rozpínalo otevřené moře. Připadala jsem si stejně otupělá a bezcílně unášená jako bójka na hladině, avšak

s jediným rozdílem, a sice že já jsem se vznášela v moři každodenních očekávání.

Zavřela jsem oči a v hlavě si opakovala *je vais bien, tu vas bien, nous allons bien. Jsem v pořádku, jsi v pořádku, jsme v pořádku.*

Mohla jsem si užít jen pár vteřin o samotě, než jsem nabyla dojmu, že za mnou přichází Ivan. Postavil se vedle mě a sakem se mi přitom otřel o holou paži.

„Nemůžeš takhle pořád utíkat, Milo.“ Ruský přízvuk spojený s únavou zapříčinil, že jeho hlas zněl hrubě.

Lehce mě pobavila představa, jak se mě Ivan s nespokojeným výrazem ve tváři a v drahém obleku snaží nahánět ulicemi Miami, ale další vlna na náspu odnesla moje veselí do mořských hlubin.

„Jestli mě budeš pronásledovat jako fanatic, tak se do tebe asi zamiluju,“ řekla jsem sarkasticky.

Významně se na mě podíval. „Vždyť víš, že to mám v popisu práce.“

Ivan k nám poprvé přijel před několika lety, když se s ním můj táta vrátil ze služební cesty v Moskvě. Tehdy mi bylo teprve třináct a Ivanovi dvacet jedna, takže jsem ho samo sebou považovala za nejpohlednějšího kluka, jakého jsem kdy viděla. Zabouchla jsem se do jeho přízvuku a do jeho neznalosti angličtiny. Dokonale jsem se ztrapnila tím, že jsem za ním v našem rozlehlém sídle ve španělském koloniálním stylu všude chodila.

A teď za mnou všude chodí on.

Jednu ruku měl v kapse kalhot a druhou mi podával malou červenou saténovou krabičku. „Je to dárek od tvého otce.“

Celou dlouhou vteřinu jsem se na krabičku jen dívala, než jsem si ji od něj vzala a otevřela ji. Byly v ní modré náušnice ve tvaru srdce. Táta vždycky říkal, že nosím svoje srdce na dlani. Ty drahokamy byly falešné. Věděl, že jsem od chvíle, kdy jsem jako dítě viděla *Blood Diamond*, nikdy nenosila pravé.

Jenže tohle nebylo poprvé, co zmeškal důležitou událost v mém životě a poslal mi dárek po někom jiném. Tentokrát jsem ale nedokázala potlačit svoje podezření.

„Doufám, že sis nenatáhl žádný sval,“ řekla jsem.

Ivan na mě vrhl tázavý pohled.

„Je totiž dost namáhavé hrabat se v tátově šuplíku se záložními dárky.“

S povzdechem si pročísl blondáté vlasy. „Záleží mu na tobě, Milo.“

„Poslední dobou to dává najevo opravdu zvláště.“

„Má spoustu práce,“ poznamenal Ivan. „To přece víš.“

Vyhýbavě jsem zamručela. Táta musí mít víc práce než prezident, když se doma za poslední tři měsíce neukázal ani jednou. Navíc promeškal už dvoje moje narozeniny, a dnes i oslavu mých dvacetin.

Každý rok jsme moje narozeniny slavili ve stejné pětihvězdičkové restauraci u stejného stolu. Táta si objednal steak a já se pokaždé usmála na majitele – šéfkuchaře Enriqua, který už od mého dětství osobně přijímal naši objednávku – a změnila tátův steak za něco zdravějšího. Táta si totiž musel hlídat cholesterol a mně to dělalo starosti. Táta se vždycky nejdřív hádal, ale nakonec se podvolil.

Dnes večer jsem v té restauraci seděla dvě hodiny s Ivanem a svým perfektním odrazem v porcelánovém talíři. Aspoň tedy do té doby, než začala nějaká výroční oslava u vedlejšího stolu a roztránila mé odhodlání ve výbuchu tisíce malých zlatých konfet. Ivan se u baru snažil sbalit servírku a já jsem využila příležitosti, utekla z restaurace a běžela pět mil domů.

„Ještě nikdy nebyl pryč tak dlouho, Ivane...“ Můj hlas vyzněl doztracena, než jsem dodala: „Něco není v pořádku.“

Z Ivana se jako obvykle začala sypat stejná nicneříkající slova – *má příliš mnoho práce, důležité obchody, bla bla bla*. Přestala jsem ho vnímat a raději sledovala racka, který plachtil nad vodou. Závíděla jsem mu jeho křídla a odvalu vrhnout se dolů z hnízda, aniž by si uvědomoval, že umí létat. Na rozdíl od něj jsem já žila celý život přikovaná k zemi, zavřená za zlatou branou od Diora a toužila po uznání od mého táty.

Neuvědomila jsem si, že jsem se otočila k odchodu, dokud mě Ivan nechytil za ruku.

„Kam jdeš?“

Už jsem měla na jazyku slovo *domů*, ale ze rtů mi vyšlo něco úplně jiného. Něco, co mě šokovalo. „Do Moskvy.“

Skutečně právě zbledl při zmínce toho města? Ivan Volkov, ten, který je vždycky v klidu a nad věcí? Nebo se mi to jen zdálo? Pustil mou ruku a jeho přísný pohled mě přimrazil na místo.

„Do Moskvy,“ zopakoval pomalu, jako by mě špatně slyšel.

Pozvedla jsem obočí. „Však víš. Moskva, hlavní město Ruska. To místo, kde jsem se narodila. Chci do...“

„Zamolči.“ *Bud' zticha.* „Proč chceš do Moskvy?“

„Táta tam poslední dobou prakticky bydlí. A určitě si nehlídá cholesterol. Co když tam onemocněl a jen nechce, abych to věděla?“

„Můžu ti s klidem zaručit, že nemocný opravdu není.“

Věřila jsem jeho upřímnému výrazu. Trochu mě to uklidnilo a zvedlo tíhu z mých ramenou, ale zároveň s sebou přineslo tíhu jinou.

„Co když má nějaké jiné potíže?“ Už jsem potkala pár tátových spolupracovníků a se žádným z nich bych nechtěla být o samotě.

„A kdybys tam byla, jak bys mu asi tak mohla pomoci?“

„Zavolala bych policii.“

Nezdálo se, že bych Ivana přesvědčila. Jenom se na mě pár vteřin díval a pak se nezaujatě rozhlédl po laguně a pomalu vydechl. Ramena měl strnulá napětím, jako by ho můj nápad zároveň pobavil i znepokojil.

Znovu se mi zadíval do očí a zdálo se, že mu nevádí blížící se příliv, který mu máčel italské mokasíny. „Ani nevíš, jak to tam chodí.“

Sevřela jsem krabičku s náušnicemi v dlani. Měl pravdu, ale jen proto, že jsem neměla ani špetku svobody. Tuhle poznámku jsem si však nechala pro sebe.

„Ivane, když si nedáš pozor, tak ti všechna ta důvěra, kterou ve mně máš, přeroste přes hlavu.“

Jeho strohý výraz mě ujistil, že mu nepřeroste přes hlavu vůbec nic. „Je leden.“

„No a?“

„Když jsme byli loni v Aspenu, stěžovala sis, že je ti zima. Byl tam jeden stupeň nad nulou.“

„Jenom Eskymáci si myslí, že jeden stupeň nad nulou znamená teplo,“ odpověděla jsem sebejistě. „Jenže já nejsem žádná citlivka. Dokážu zvládnout trochu zimy.“ Ve chvíli, kdy jsem to dořekla, přivál studený vítr z Atlantiku. Potlačila jsem zachvění, ale i tak si toho Ivan samozřejmě všiml.

Svlékl si sako, dal mi ho přes ramena a zastrčil mi pramen blondatých vlasů za ucho. „Ode dneška je ti dvacet let. Už nepotřebuješ otce, aby tě držel za ruku.“

Z jeho komentáře mě zabořilo u srdce. Nemyslím si, že bych toho chtěla příliš. Jen nechci sedět u vánočního stromku jenom s Ivanem a naším kuchařem Borjou. Zvlášť když vezmu v potaz, že jsou oba placení za to, aby mi dělali společnost. Nechci si připadat jako tančící balerína v krabici, kterou jsem měla na skříni. Neustále se točit v únavných piruetách, jen abych potěšila někoho, kdo mě opustil.

Ale tak trochu šlo i o něco jiného.

„Co tvoje zítřejší rande?“

„Nechci tam jít,“ řekla jsem a upřela pohled na lagunu.

„Proč ne?“

Snažila jsem se přijít na rozumnou odpověď, ale nic mě nenapadlo. Ivan by si o mně myslel, že jsem blázen, kdybych mu řekla pravdu.

„Tvůj otec má Cartera rád.“

„Tak by s ním asi měl chodit on.“

„Milo,“ pokáral mě.

Celé roky mi táta naznačoval, jak moc by ho potěšilo, kdyby byl Carter jeho zeť. Jsem si jistá, že to dělal čistě z toho důvodu, že Carterův otec je tátův spolupracovník a známý právník s kupou zděděných peněz.

Jako vždy jsem se podvolila tátovým požadavkům, a tak jsem strávila posledních šest měsíců tím, že jsem se od Cartera nechala namlouvat.

„Zítřka se mě chystá požádat o ruku, že jo?“ zeptala jsem se bez emocí.

Celá ta věc byla absurdní, jelikož jsme ani nežili v monogamii. Stačilo si zapnout *TMZ* a každý hned věděl, s kým si to pětadvacetiletý Carter Kingston zase rozdal. Ale na zítřka mě pozval do restaurace *The Grande* a ta je proslulá nesčetnými žádostmi o ruku. Dokázala jsem si představit, že ho k tomuhle zastaralému způsobu žádosti o ruku nutil jeho otec, stejně jako mě ten můj.

Ivan nic neřekl, ale jeho oči mi prozradily vše, co jsem potřebovala vědět.

Přikývla jsem. Už jen z myšlenky na to, že Carterovi řeknu ano, jsem se cítila, jako by mě někdo zamkl do skleněné krabice a pomalu ubíral kyslík, zatímco já jsem tloukla pěstmi do zdí, dusila se, kašlala a žebra o vzduch.

Potlačila jsem v sobě nával paniky. „Carter tu pořád bude, až se vrátím.“

Ivan zůstal chvíli zticha a pak vytáhl svůj trumf. „Je ti ale doufám jasné, že by se to tvému otci nezamlouvalo.“

Kousla jsem se do rtu. Kdykoliv jsem tátu v minulosti žádala, aby mě vzal s sebou na služební cestu, tak mě odmítl. Ale už jako dítě jsem si všimla čehosi zvláštního v jeho výrazu. Jakéhosi záblesku v jeho očích, který mi nemohl dát jeho nesouhlas víc najevo, ani kdyby na mě křičel. *Nikdy* nebudu moct jet do Ruska. To bylo jasné.

„Já vím, ale teď tady není, ne?“

„Nepojedeš tam.“

Zírala jsem na něj.

Ivan se mnou občas nesouhlasil, ale nikdy mi nepřikazoval, co mám dělat. Vždycky to bylo jen samé „ano, Milo“, „samozřejmě, Milo“, „jak si přeješ, Milo“. Jen žertuju. To mi říkal v mých snech láskou poblázněný Westley s mečem v ruce. Ale pointa je, že mi nikdy neřekl „ne, Milo“. Vsadím se, že kdybych chtěla vykrást banku, bez řečí by mi pomohl. Samozřejmě by to na mě potom práskl tátovi, ale i tak by si předtím společně se mnou nasadil lyžařskou kuklu.

Podezření, které jsem se tolik snažila udržet pod kontrolou, se nafouklo jako balón a prasklo. Srdce se mi sevřelo děsivou předtuchou. Co můj táta v Rusku skrýval?

Jinou rodinu?

Jediný myslitelný důvod, proč by přede mnou něco takového skrýval, byl ten, že nechtěl, abych se jeho druhé rodině pletla do života. A abych se nepletla do *jeho* života.

Je ne pleurerai pas. Tu ne pleureras pas. Nous ne pleurerons pas. Nebudu brečet. Nebudeš brečet. Nebudeme brečet.

Časování tentokrát nezabralo. Jedna otravná slza mi stekla po tváři. Ivan mě chytil za bradu a pozvedl mou tvář k té své. Setřel mi slzu a jemný dotyk jeho palce mi připadal hřejivý a uklidňující. Mezi námi se objevilo cosi dalšího. Nutkání. Zalíbení. Lehké jiskření. A čím hůř jsem se cítila, tím to jiskření nabývalo na síle.

Oba jsme ten pocit ignorovali.

Mojí výmluvou, proč jsem se tomu pocitu vyhýbala, byla moje návštěva věstkyně, když mi bylo čtrnáct. Tehdy jsem si procházela gotickou fází pubertálního života, tak jsem se jí zeptala, co je mým životním posláním. Madam Richie se zamračila, sedla si ke stolu s věšteckou koulí a oznámila mi, že jednoho dne potkám muže svých snů a že mi to úplně vyrazí dech. Byla to univerzální odpověď, kterou nejspíš opakovala každému, ale stejně jsem na ni nedokázala zapomenout.

S Ivanem se mi vždycky dýchalo dobře.

I s Carterem. Ale měla bych dodat, že jsem s ním lehce experimentovala, protože jsem byla znuděná. A protože dokázal být neuvěřitelně přesvědčivý.

Čas mi ubýval jako poslední zrnka písku v přesýpacích hodinách. Ale přesto jsem čekala. Čekala jsem *na víc*. Na tu hloupost, kterou mi nasadila do hlavy madam Richie.

To byla moje výmluva.

Ale zajímala mě ta Ivanova.

Přitiskla jsem se k ruce na své tváři a něžně na něj zamrkala. „Proč jsi mě nikdy nepolíbil?“

„Protože bych nerad zemřel,“ odvětil suše.

Koutek úst se mi pozvedl v úsměvu. Nikdy jsem neslyšela svého tátu zvýšit hlas, a rozhodně ne na Ivana, kterého prakticky považoval za svého syna.

„A jaký je skutečný důvod?“

Vážně se na mě podíval a spustil ze mě ruku. „Už o Moskvě nemluv, ano?“

Povzdechla jsem si a přikývla.

Sledovala jsem ho, jak přechází po trávníku k domu, a až do morku kostí cítila nezměrnou velikost Atlantiku, která ve mně vyvolávala tesknou touhu po cizím kraji a pocit odloučení od celého světa.

V kapse mi zavibroval mobil. Toužila jsem ho ignorovat, ale nakonec jsem se na něj přece jen podívala.

Táta: *Všechno nejlepší k narozeninám, andílku. Je mi líto, že jsem je zmeškal. To víš, práce. Oslavíme to, až se vrátím domů.*

Další zpráva.

Táta: *Užij si to zítra. Carter se o tebe postará.*

Zastrčila jsem si mobil zpátky do kapsy a vyměnila svoje náušnice za falešné modré diamanty. Představovala jsem si, že se blyští jako samotné srdce oceánu, které mě stahovalo dolů a navěky mě uvěznilo v bezdechém nekonečnu, v perlových náhrdelnících a osamoceném šumění vln.

A v tu chvíli už jsem měla jasno.

Zítra touhle dobou budu v *Rusku*.

Kapitola druhá

*Resfeber (podstatné jméno) – nedočkavý tlukot
srdce cestovatele, který se chystá vyrazit na cestu*

Mila

Přebrodila jsem kupu oblečení, napůl bohémského, napůl sofistikovaného a formálního. Ten první druh jsem se cítila povinována koupit, ale nikdy jsem ho nenosila. Táta dával najevo tichý nesouhlas s čímkoliv žlutým a nonkonformním a já jsem jeho názor respektovala.

Až doteď, očividně. Právě jsem si totiž do staré tašky z dob, kdy jsem byla roztleskávačkou, balila oblečení v barvách zářivějších než samo slunce.

Ale ještě jsem nebyla mimo vliv Mooringsu, takže jsem se oblékla do volné halenky, upnutých kalhot se šachovnicovým vzorem a bílých kotníkových bot.

Spatřila jsem v zrcadle svůj odraz a viděla v něm vyšší a méně růžovou kopii Elle Woodsové z *Pravé blondýnky*.

Cestou ke dveřím jsem si sundala perlový náhrdelník a uklidila ho do šperkovnice. Pak jsem natáhla balerínu v krabičce a nechala ji se otáčet v osamělých piruetách. Nakonec jsem po špičkách sešla dolů po schodech. Byly tři hodiny ráno.

Prošla jsem kolem dveří Ivanova pokoje a zarazila se při zvuku ženského zasténání, které jsem zaslechla z druhé strany. Ivan nebyl žádný Don Juan, ale taky nežil v celibátu. Občas, když táta nebyl doma, jsem sešla dolů na snídani a potkala v kuchyni polonahou ženu. Nikdy mi to nevadilo, protože mě dětská zamilovanost už dávno přešla, ale teď se mi v hrudi usadil podivný pocit odmítnutí.

Ivan mě ani nepolíbil, protože *by nerad zemřel*, a teď nějaké cizince šeptal sprostárny v ruštině? Ale než cokoliv jiného jsem spíš cítila vztek. Byl naprosto přesvědčený o tom, že mám slabou vůli, takže se po naší předchozí konverzaci ani neobtěžoval být ve střehu.

Měla jsem nervy napnuté k prasknutí, když jsem vypínala alarm. Očekávala jsem, že Borja uslyší tiché *pípnutí* a vyjde ven s vařečkou v ruce na obranu. Úlevně jsem vydechla, když se nikdo neukázal. To byl ale jen první krok k tomu, abych se odsud dostala.

Potichu jsem za sebou zavřela vchodové dveře, opřela se o ně zády a zadívala se na detektor pohybu na střeše verandy. Při jeho aktivaci se zapnula oslňující světla, jako by se z nebes snesli andělé, a ozval se poplašný úši drásající alarm. Kurýr z UPS nás přímo nenáviděl.

Zadržela jsem dech, přitiskla si tašku k hrudi a udělala krok přímo pod detektor. Doufala jsem, že se tak dostanu do jeho slepého úhlu. Polil mě studený pot, ale zahrada zůstala temná a tichá.

Lehla jsem si na břicho a nešikovně se s taškou plazila ke křoví. Vzpomněla jsem si přitom na únikovou cestu, kterou jsem trénovala v dětství, když jsem si hrála na Jamese Bonda. Tenkrát to však v mé mysli nebyl detektor, ale laser, který by mi při aktivaci uřízl ruku. Teď to byl zase tátův nesouhlasný pohled, který by se do mě zabodával. A mně se to zdálo tisíckrát horší.

Když jsem se dostala na druhou stranu keřů, vstala jsem, oklepala špínu z kalhot a doběhla k zatačce na ulici. Jelikož jsem pochybovala o tom, že by mě mé ženské přednosti dokázaly dostat přes soukromou bránu našeho souseda, aniž by nechutný páteční noční hlídač Carl neupozornil mého tátu nebo Ivana, otočila jsem se do zahrady za domem, přehodila tašku přes železný plot a pak přes něj přelezla.

Vytáhla jsem z tašky mobil a zavolala si taxíka. Nastaly nejdelsí tři minuty čekání v mém životě. Srdce mi tlouklo jako o závod v očekávání, že co nevidět přiběhne Ivan v narychlo oblečených

kalhotách nebo že mi každou chvíli zavolá táta. Nic z toho se ale nestalo. Nic se nestalo, ani když mě vyzvedl taxík a ani když jsem byla na letišti.

Nejistota mi drásala nervy, když jsem sledovala zdejší letištní ruch a čilou atmosféru. Zdálo se mi, že každý ví, kam má namířeno. Oči všech lidí přímo zářily svobodou a vidinou blížící se dovolené. Byla jsem jako ryba na suchu. Dnes jsem si poprvé v životě nesla vlastní tašku, natož abych někdy někam cestovala sama. Pevné odhodlání mě ale dotlačilo až k prodejnímu pultu s letenkami.

Měla jsem štěstí. Někdo na poslední chvíli zrušil rezervaci a já měla na účtu haldu peněz, protože mi táta měsíčně posílal štědré kapesné, jelikož mi věřil, a tak jsem dostala poslední volné sedadlo. Byla jsem vmáčknutá mezi dvěma chlapci, kteří po sobě házeli buráky a neustále si rusky nadávali. Nevěděla jsem, kde byla jejich matka, ale měla jsem tušení, že je to paní přes uličku, která předstírala, že ti kluci neexistují.

Noční světla Miami zmizela z dohledu a nahradil je výhled na temné a rozbouřené moře. Z ohleduplnosti ke svým dvěma sousedům jsem se apaticky dívala na filmy pro děti, i když jsem na jejich obrazkách viděla jen samé výbuchy a střelbu, jako by snad byla třetí světová.

O dvanáct hodin později jsme přistáli v Moskvě.

Vyšla jsem z letadla na mrazivý výstupní můstek a zatřásla se. Nádech. Výdech. Před obličejem jsem viděla obláčky páry svého dechu. Nikdy v životě jsem nezažila takovou zimu. Cítila jsem ji v plicích a měla dojem, že mi ledovými prsty sebrala veškeré tělesné teplo. Chtěla jsem sice zažít atmosféru místa, kde jsem se narodila, ale to už jsem si rovnou mohla doma vlézt do mrazáku.

Zastavila jsem se, abych si oblékla kabát, a někdo do mě zezadu vrazil. Otočila jsem se s omluvou na jazyku, ale malá starší paní s čivavou v síťovinové příruční tašce mě předběhla.

„Promiňte, drahoušku,“ prohlásila s britským přízvukem. „Neviděla jsem vás.“

„Ne, byla to moje chyba. To já se omlouvám.“

Paní si zapnula kožešiny kabát ze sobola a naklonila hlavu na stranu. „Připadáte mi nějak povědomá. Neviděly jsme se už někdy?“

„Ehm, to si nemyslím.“

„Ne... jsem si naprosto jistá, že už jsem vás někde viděla.“ Zamýšleně se dotkla svého nevkusného zlatého náhrdelníku, který měla na krku. Najednou vytřeštila oči, jako by jí něco došlo. Něco, co ji donutilo dát si ruku na srdce a prohlédnout si mě odshora dolů, jako bych byla nějaká prostitutka.

Celé to bylo čím dál podivnější, ale než jsem stihla cokoli říct, někdo kolem nás projel na vozíčku a její pes se rozštěkal. Zatímco se snažila malého Ruperta utěšit, znovu jsem se rozpačitě omluvila a rychle se vytratila z dohledu.

Na obrubníku před letištem jsem rozložila kousek papíru ze zápisníku, který jsem našla schovaný v tátově šuplíku. Připadala jsem si jako Nancy Drewová. Za pomoci Google překladače jsem zjistila, že ruská čmáranice byla vlastně adresa domu a kompletní záznam všech účtů, které jim táta celé roky proplácel. Doufala jsem, že mě to někam zavede, protože to byla moje jediná stopa. Ještě jsem nebyla připravená na to, abych se poraženě připlazila zpátky k Ivanovi.

Jelikož jsem nedokázala tu cizí abecedu přečíst, podala jsem taxikáři papírek s adresou. Taxikář na mě ve zpětném zrcátku vrhl temný pohled a díval se mi do očí tak dlouho, až mi to bylo nepříjemné.

Odvezl mě pryč z rušné industriální čtvrti do tichého sousedství s dlážděnými ulicemi a starými historicky zachovalými domy. Zaparkoval u obrubníku před limetkově zeleným domem s bílými roletami v oknech.

„Pjatsot rublej.“ Pět set rublů.

Zaplatila jsem mu peníze, které jsem si na letišti vyměnila za dolary.

Vylezla jsem z auta, vzala si tašku a utáhla si pásek na tmavomodrém vlněném kabátu. Na loňský rozlučkový výlet roztleskávaček

do Aspeny se dokonale hodil, ale před ruským štiplavě mrazivým vzduchem mě nedokázal nijak ochránit.

Zmrzlá železná brána zaskřípala, když jsem ji otevřela. Kráčela jsem po rozpraskaném chodníčku a vyhýbala se místům s náledím a sněhem. Zaklepala jsem na dveře.

O chvílku později otevřela postarší paní s prošedivělými blond vlasy sepnutými do baletního drdolu. Otírala si přitom ruce do zástěry. Podívala se mi do očí, a jak mě tak pozorovala, postupně se jí z obličeje vytrácela růžová barva. Otevřela jsem pusku, abych promluvila, ale nestihla jsem říct ani muk a ona mi přibouchla dveře před nosem.

Zavřela jsem pusku. Měla jsem dojem, že stojí na druhé straně a jedním uchem poslouchá a čeká, až odejdu pryč.

Zaklepala jsem podruhé. Ozvala se rána a žena něco rusky zakřičela, ale její slova jsem nedokázala rozpoznat.

Dveře se opět otevřely a tentokrát za nimi stál hubený muž v černém formálním obleku. Vrtěl hlavou a něco mumlal směrem ke své ženě. Očividně se domníval, že se úplně zbláznila. Ona se skryla za něj a rukama pevně svírala zástěru.

Pohlédl na mě a přimrzl na místě, jako by právě uviděl ducha.

Donutila jsem se k úsměvu. „*Zdravstvujte...*“ *Zdravím.*

V tu chvíli žena utekla pryč.

„Jsem dcera Alexeje Michailova, Mila,“ oznámila jsem váhavě a doufala, že muž rozumí anglicky, protože jsem totálním zklamáním pro svůj rod a neumím rusky.

Svou touhu po studiu ruštiny jsem vzdala už před lety. Táta vždycky tvrdil, že je to ztráta času, takže to, co z ruštiny umím, jsem se dozvěděla od Ivana a Borji. Mé znalosti se skládaly z naprosto základních frází, druhů zeleniny a nadávek.

Po tváři se mu mihla úleva a pak se rozpačitě zasmál. „Jistě, jistě. Na chvíli jste nás opravdu vyděsila,“ poodstoupil a pokynul mi, abych šla dál. „Jen račte.“

Se zmrzlýma rukama v kapsách jsem vstoupila do domu a otočila se, abych si prohlédla předsíň. Zarazila jsem se, když jsem ho nachytala, jak vykukuje ze dveří a rozhlíží se vlevo a vpravo.

Potom dveře zavřel. Budu snad další případ ruské verze *Forensic Files*?

„Tohle nevěstí nic dobrého,“ zamumlal, zavrtěl hlavou a kulhavě přešel kolem mě. „Vera, *kofe!* Máme tu jen instantní. Doufám, že vám to nevadí.“

„Samozřejmě, že ne.“

Nenávidím kafe, ale jestli dostanu aspoň nějaké odpovědi na své otázky, tak vypiju klidně pět hrnků.

„Pojďte dál a posadte se u nás, děvče.“

Odložila jsem si tašku na podlahu a posadila se na pohovku se zašlým květinovým vzorem. On si sedl do křesla naproti mně. Oheň v krbu praskal a dodával místnosti potřebné teplo. Všechny poličky byly plné cetek a knih. Místnost byla úplně přeplněná, ale v dobrém slova smyslu. Vládla tu příjemná atmosféra plná života a pohodlí. Vera položila na dřevěný stůl mezi námi dva hrnky a s vytřeštěnými očima si mě opět změřila, načež zmizela ve vedlejší místnosti, jako by jí v patách byl sám ďábel.

Tiše jsem se za ní dívala. „Je nějaký důvod, proč je ze mě tak vyděšená?“

Mávl rukou. „Je pověřčivá.“

„Tomu nerozumím.“

„Jste jako Taťánina dvojnice. Ani jsme nevěděli, že měla dítě. No, vlastně věděli, ale měli jsme za to, že zemřelo krátce po porodu. Váš otec nám řekl, že jste měla nějaký problém s plícemi.“

Věděla jsem, že moje maminka zemřela mladá, ale její jméno znám jen díky tomu, že se táta jednou opil a řekl mi, že vypadám až moc jako jeho Taťána. Často mě napadlo, jestli právě to není ten důvod, proč se mnou tráví čím dál méně času.

„Plíce mám zdravé.“

„To vidím,“ odvětil muž s uchechtnutím a usrkl si kávy. „Co vás k nám přivádí?“

„Mám jistý... úkol.“

Nesouhlasně zamručel. „Slyšela jste někdy rčení, že kdo se moc ptá, moc se dozví? Jste celá po matce. Některé věci je lepší nevědět.“

Za celý život jsem toho o svojí mamince neslyšela tolik jako v posledních minutách. Konečně mám nějaké odpovědi. A oči-vidně i další otázky.

„Proč by vám můj táta tvrdil, že jsem zemřela?“

Zamračil se. „Není to zřejmé?“

Ne, není to zřejmé. Nic z toho není zřejmé.

Otevřela jsem pusy, abych se dál vyptávala.

„No, to už by stačilo. Myslel jsem si, že vás sem poslal váš otec, ale jak vidím, tak to není pravda,“ odložil hrnek na stůl. „Musíte odejít. Nemohla jste si vybrat horší chvíli, kdy se tu ukázat, a ještě k tomu sama.“

Proč si každý myslel, že potřebuju nějakou chůvu? „Já budu v pořádku. Umím se o sebe postarat.“

„Nikdo se o sebe neumí postarat, když je mu v patách *Ďjavor!*“
Ďábel?

„No tak, honem,“ postavil se a se zašklebením si promnul koleno. „Na to, abych vám poskytl útočiště, se mám moc rád.“

„Ještě nemůžu odejít,“ naléhala jsem a taky vstala. „Nevím, proč si myslíte, že jsem tu nelegálně, ale přísahám vám, že mám všechny potřebné papíry.“ Věděla jsem, že má Rusko zbytky středověké náтуры, ale proboha, to snad popravovali lidi jen za takový pře-
stupek, jako je ukrývání neškodné holky?

„Hm. Nemluvím tu o vládě, děvče, ale o *Ďjavorovi!*“

Zírala jsem na něj v uvědomění, že právě nejspíš mluvím s bláznem.

„Jsem agnostik,“ řekla jsem hloupě.

Zavrtěl hlavou a cosi si pro sebe zamumlal.

Pohled mi padl na Veru, která stála ve dveřích a dívala se na mě, jako bych byla kus nábytku, který se znenadání pohnul.

Oba jsou naprostí blázni.

Pustila zástěru, kterou mačkala v prstech, a znovu zmizela. Nejspíš aby si vzala nejostřejší sekáček na maso.

„Proč se mě vaše žena bojí kvůli mé podobě s matkou?“

Podíval se na mě způsobem, jako bych z nás dvou byla já ta po-
matená. „Vy jí nejste jenom podobná,“ přešel ke krbu a stáhl dolů

bílé prostěradlo, které zakrývalo portrét mé matky. „Děvče, vy byste se za ni mohla vydávat.“

Žena na obrazu byla jako živá. Opírala se o klavírní křídlo. Museli ji namalovat už před desítkami let, ale jako by před námi opravdu stála. Měla dlouhé blondaté vlasy, mandlové oči, vysokou a elegantní postavu s alabastrově bílou kůží, která se nejspíš nikdy neopálila.

Naše podoba byla natolik patrná, až mi z toho naskákala husí kůže. Vypadala dočista jako já, a přesto jsem o ní nevěděla ani ty nejzákladnější informace. Zírala jsem na její portrét tak dlouho, dokud mě nepřeshlo pálení u srdce i v očích.

„Byla nádherná, to musím uznat.“ Promnul si bradu. „Ale taková krása je zároveň požehnáním i prokletím...“ Podíval se mi do očí a v jeho tváři se zračilo cosi tíživého a odevzdaného. „Vždycky skončí v nesprávných rukách.“

Po páteři mi přejelo zamrazení zlé předtuchy. V hlavě už mi moje živá představivost ukazovala scénu, ve které kopu a křičím, zatímco mě ďábel táhne do pekla.

Polkla jsem přes knedlík v krku.

Bylo zvláštní, že si na stěně nechali obraz mé matky, ale zakryli ho bílým prostěradlem. Připomínalo to filmy o domech s paranormálními jevy. Na druhou stranu, možná jen Vera nerada utírala prach.

„Kdy zemřela?“ zeptala jsem se.

„Nedlouho poté, co jste se narodila vy, pokud si dobře pamatuju. Onemocněla a nedokázala se uzdravit. Bydlela tady. Váš otec se s tímhle místem nedokázal rozloučit, tak se mu o něj s Verou staráme.“

„Můj otec tu s ní nežil?“

Našpulil kajicně rty. „Ne, děvče, tvůj otec byl ženatý.“

A je to tu. Tajná rodina.

Nebo spíš, to *já* jsem byla tajná rodina.

Byl tohle snad důvod, proč lidem tvrdil, že jsem zemřela? Aby tady mohl v klidu žít svůj život, aniž bych se mu pletla do cesty?

Přesto jsem věděla, že to nemůže být pravda. Táta se mnou strávil víc svátků, než jich strávil jinde – aspoň do letošního roku.

Ale vědomí, že přede mnou zatajoval něco takového a že mám třeba i sourozence a další rodinu, kterou nikdy nesmím potkat... bolest v hrudi se objevila tak náhle, že jsem se musela rychle soustředit na něco jiného, nebo bych se nedokázala nadechnout. Donutila jsem se znovu vzhlednout k portrétu a všimla si maminčiných šatů, které musely být z osmnáctého století.

„Proč je takhle oblečená?“

Pozvedl obočí. „Vy to nevíte? Vaše matka byla operní pěvkyně. Byla obzvlášť... milovaná. Lidé si ji dobře pamatují, a proto se musíte vrátit domů,“ zvedl mou tašku a zavedl mě ke dveřím.

„Ani jsem nestihla dopít tu kávu,“ protestovala jsem.

„Vy od nás nechcete kafe, chcete od nás slyšet tajemství, která vám nemohu prozradit. Vraťte se domů, ať už je to kdekoliv, a už se sem nevracejte.“

„Nevíte, kde je můj otec teď?“

„Nejspíš na Sibiři,“ zamumlal, otevřel dveře a vpustil dovnitř ledový vzduch.

Na Sibiři?

„Ale proč by tam...?“

„Nevím, kde teď je, ani neznám jeho číslo, jinak bych ho už upozornil na to, že jste tady,“ hodil mou tašku ven na verandu.

„Určitě tady nemůžu zůstat?“

„Mám rád svou hlavu, a nerad bych o ni přišel.“

Zamrkala jsem. „To znamená ne?“

Vystrčil mě ven na mráz.

„Počkejte,“ vydechla jsem a otočila se k němu čelem. „Můžete mi aspoň zavolat taxíka?“

Zamračil se. „To už bych rovnou mohl zavolat *Đjavola*, aby vás vyzvedl.“

Dívala jsem se na něj a pomyslela si, že bych pro jistotu neměla pít místní vodu.

Zavrtěl hlavou. „Jeďte domů, Milo.“

A pak mi práskl dveřmi před nosem.

Kapitola třetí

*Schlimazel (podstatné jméno) –
člověk, který má věčnou smůlu*

Mila

Zaslechla jsem cvaknutí zámku a v duchu přemítala, kam se poděla stará dobrá ruská pohostinnost. Ani mi nenabídli nic k jídlu. Vyrůstala jsem v ruské domácnosti, takže vím, že to je prakticky rouhání, zvláště u věřících lidí, jako jsou tihle dva.

Zčásti jsem ho chtěla poslechnout a vrátit se domů. Tátovo špinavé tajemství mě tížilo u srdce a očividně jsem tu nebyla vítaná. Ale kdybych se vrátila teď...

Zůstaly by mi jen sny.

Představy o tom, co by – kdyby.

Nenaplněný život.

A já chci žít *naplno*. Aspoň na pár dní. Dokud mě Moorings nepohltní ve své bezdušnosti. Než se vdám za Cartera Kingstona, budu mít dvě nebo tři děti a každý den bude přehlídkou společenských obědů, pastelových kardiganů a perlových náhrdelníků.

Železná brána se v ledovém větru pohupovala na pantech.

Zaskřípěla.

Zarachotila.

Zaskřípěla.

Zarachotila.

Přehodila jsem si tašku přes rameno, vnořila prokřehlé ruce do kapes a vydala se na cestu. Doufala jsem, že najdu nějaký způsob dopravy. Byla taková zima, že bych nastoupila do taxíku, i kdyby ho řídil sám ďábel.

Pásmová nemoc a nedostatek spánku mi zatěžkávaly svaly. V letadle jsem nenaspala víc než dvě minuty, protože mí dva spolusedící byli příšernou verzí králíčka Duracella.

Vyndala jsem mobil z kapsy a poprvé od chvíle, kdy jsem přistála v Moskvě, ho zapnula. Měla jsem třináct zmeškaných hovorů a pět hlasových zpráv od Ivana.

To je trochu přehnané.

Přečetla jsem si zprávy od různých přátel a pak od Cartera. Potvrzoval naše rande večer v osm. Dokonce dvakrát. A jakmile jsem se tam vůbec neukázala, tak mi napsal, že doufá, že je vše v pořádku.

Nechala jsem ho tam čekat.

Měla bych se cítit provinile, ale spíš jsem měla chuť skákat radostí. Takhle dobře už se mi roky nedýchalo.

Na Carterovi nebylo nic špatného. Máme spolu přátelský vztah, a když přivřu oči, tak možná dokonce hezký vztah. Ale popravdě řečeno jsem si při našem posledním polibku celou dobu časovala v hlavě francouzská slovesa na blížící se zkoušku.

Táta nevěděl o pár online přednáškách, na které jsem se zapsala. Málem zešílel, když jsem ho požádala o to, jestli bych mohla chodit na vysokou školu, což vlastně znamená, že na mě v tichosti zíral, jako bych ho prosila, jestli smím jet do Severní Koreje. A pak mi řekl jen „něť“. Tak jsem si řekla, že bude lepší, když se o svých přednáškách francouzštiny vůbec nebudu zmiňovat.

První čtyři hlasové zprávy od Ivana byly přímočaré a pro něj naprosto typické. Ve všech mě přehnaně informoval o tom, že přistane v Moskvě ve tři ráno, a nakazoval mi, ať zůstanu na hotelu, dokud nepřijede. Z jeho páté zprávy se mi ale zjezily vlasy na zátylku.

Naštvaně si povzdechl, zaklel a ozvala se rána, jako by snad do něčeho praštil. „*Nedokážu uvěřit tomu, co jsi provedla. Věřil jsem ti, že do Moskvy nepojedeš.*“

„Nic jsem ti neslíbila,“ zamumlala jsem si pro sebe.

Na chvíli bylo ticho a pak jeho prosebný hlas získal nádech tvrdosti.

„Takže ty chceš znát pravdu? Fajn. Jestli nepřestaneš dělat kravinu a neřekneš mi, kde jsi, Milo... tak to mám spočítané.“

Zněl tak vážně, že jsem mu to uvěřila. Aspoň na okamžik. Ale pro boha živého, přece si nemohl myslet, že by ho můj táta zabil. Tohle byl nejspíš jen nějaký Ivanův ubohý pokus o to, abych se nedozvěděla o otcově tajné rodině.

Na to už je pozdě, pomyslela jsem si kysele.

Ale jsem slaboch, takže jsem mu chtěla zavolat a ušetřit ho zbytečných starostí, ale zjistila jsem, že nemám žádný signál. Zvedla jsem mobil nahoru, otočila ho displejem dolů a zkrátka vyzkoušela všechny triky, ale žádný nezabral. Mobil by mi měl fungovat i v Moskvě, ale netušila jsem, že je tu tak špatné spojení.

S povzdechem jsem si mobil zastrčila do kapsy kabátu. Vzhledla jsem a zastavila se. Boty mi křupaly o štěrk, jak jsem se pomalu otočila dokola. Slunce zapadalo a bylo skoro už za horizontem. Kolem mě bylo jen pár betonových budov a rozpadající se apartmánová čtvrt'

Dočista jsem se ztratila.

Potlačila jsem zachvění a znovu vykročila na cestu.

Vítr hvízdal.

Stíny se prodlužovaly.

Najednou se mi hrozně stýskalo po Ivanovi.

Děsivá předtucha mě zamrazila na páteři a v zátylku. Měla jsem dojem, že mě někdo sleduje. Popadla jsem tašku pevněji a odolávala nutkání se ohlédnout, ale napětí se vystupňovalo do nervozity, která mi stahovala plíce. Nedokázala jsem to zarazit.

Podle stylu chůze šlo nepochybně o muže. Pronásledoval mě. Měl džíny a tmavý kabát a tvářil se, že se naplno soustředí na navlékání černých řidičských rukavic. Bylo mi ale jasné, že veškerou pozornost zaměřuje na mě.

Otočila jsem se k němu zády a v hrudi měla chlad.

Závan větru mi šlehl s culíkem a spolu s ním jsem v mysli zaslechla šeptem pronesené slovo, které ve mně vyvolalo myšlenky na černočernou místnost a na rukách mi naskákala husí kůže.

Ďjavor.

Ohlédla jsem se. S každým krokem byl čím dál blíže, protože měl delší krok než já. Už byl jen pár metrů ode mě. Všimla jsem si, že má na obličejí rozšklebenou jizvu, která se mu táhla od ucha k čelisti. Poslední záblesk slunce se odrazil od stříbrné střenky nože v jeho ruce.

Znovu jsem se podívala před sebe. Lapala jsem po dechu a viděla před obličejem obláčky páry, jak byl můj dech horký. Krev mi tuhla v žilách. Jakmile jsem zahlédla světla v oknech budovy a zaparkovaná auta, pustila jsem tašku a rozeběhla se.

Díky svým dlouhým nohám jsem byla na střední vždycky vpředu sestavy roztleskávaček, ale dupání bot na betonovém chodníku znělo přímo za mnou. Věděla jsem, že to k předním dveřím nestihnou, tak jsem změnila směr, běžela k zadním dveřím a modlila se, aby nebyly zamčené.

Prosím, jen ať není zamčeno.

Doběhla jsem ke dveřím a v další vteřině mě ruka v černé rukavici zatáhla dozadu za culík. Vyjekla jsem bolestí. Dopadla jsem zády na zem a hlavou se praštila o chodník. Před očima se mi zablesklo ostrým světlem.

Drsné ruce mi trhaly oblečení.

„Ne,“ vyhekla jsem, ale vědomí mi tonulo v lepkavé temnotě, ze které jsem se nedokázala vymanit. Ledový vzduch a nával bolesti mě ale probraly z mrákot. Donutila jsem se otevřít oči.

Zjizvená tvář.

Tmavý kabát.

Nohy v džínách kolem mých boků.

„Ne!“

Snažila jsem se odstrčit jeho ruce pryč, ale tělo mě neposlouchalo. Měla jsem dojem, že se mi rozskočí hlava.

Roztrhl mi blůzu.

„Nech mě,“ vzlykla jsem.

Poslechl mě. Chvilku trvalo, než mi došlo, co ho zarazilo. Zvedl mi z prsou přívěsek s námořní hvězdou a vypadal téměř zmateně... nebo *vyděšeně*. Ať už to bylo cokoliv, využila jsem jeho nepozornosti a drápla mu nehty do jizvy na obličejí.

Odtáhl se ode mě, rukou se držel za ránu a zasyčel: „*Ty malenkaja suka.*“ *Ty malá děvko.*

Vydrápala jsem se zpod jeho těla, ale chytil mě za kotník. Vykopla jsem druhou nohu a trefila se. Zavrčel bolestí.

Vyškrábala jsem se na nohy a bojovala se závratí, která se o mě pokoušela. Zpocenou rukou jsem sahala po klice u dveří. Otevřely se a já vklouzla dovnitř a narazila obličejem do něčeho tvrdého.

Narazila jsem do něj tak prudce, až mi to vyrazilo veškerý dech z plic. Padala jsem dozadu, ale muž mě s tichým ruským zaklením chytil kolem pasu a pomohl mi udržet balanc.

Sotva se dveře s bouchnutím zavřely, někdo je znovu otevřel. Chladný vzduch se vehnal dovnitř a já se přetočila v mužském sevření a schovala se za něj. Čekala jsem, že uvidím zjizvenou tvář, ale byl to jen kluk v bílé zástěře s bednou alkoholu.

„*Potrebovalos vsego tri minuty, kak ja skazal,*“ pochechtával se. „*Andrej, ty dolžen mě...*“ Pohled mu padl na mě. Zíral a přitom rusky zamumlal „*ty krávo*“.

Nadechla jsem se a ustoupila, abych si prohlédla prostředí, ve kterém jsem se ocitla.

Někde na ulici jsem ztratila kabát a blůzu jsem měla roztrženou, takže šlo vidět mou bílou krajkovou podprsenku. Myšlenky jsem měla zamlžené a nedokázala jsem v sobě najít dost energie na to, aby mě zajímalo, jak vypadám, i když jsem měla publikum.

V místnosti chabě osvětlené jednou žárovkou se vznášela kouřová clona. Police byly plné krabic a po zemi byly rozházené dřevěné bedny. U skládacího stolu seděli tři muži a dívali se na mě. Jeden přežvykoval párátka, druhý se opřel do židle a přiložil si cigaretu ke rtům. Měl nedbale rozepnuté sako, pod kterým měl bílou košili, ale žádnou kravatu.

Zakuckala jsem se z kouře, který tančil v prostoru.

„*Potuši sigaretu.*“ *Típní tu cigaretu.*

Ten příkaz zazněl zpoza mě, od muže, do kterého jsem narazila. Jeho ruština byla jako pohazení po těle, cítila jsem na páteři cosi horkého a chladivého zároveň. Měl takový ten hlas, za kterým by se každá holka dobrovolně vrhla do neznáma.

Kuřák se naklonil dopředu a típl cigaretu v popelníku. Snažila jsem se popadnout dech. Otočila jsem se na druhou stranu.

Bez bot měřím 177 centimetrů, ale i tak jsem měla zorný úhel jenom na vrchní knoflík černé košile, pod kterou se rýsovala široká ramena a svalnaté paže.

Vzhlédla jsem nahoru.

A těsně předtím, než mě závrať chytila do svých spárů a uvrhla do tmy, jsem si pomyslela, že je ten muž neskutečně pohledný.

Pohledný ve spojitosti s drsnými dlaněmi, které tlumí křik, a se způsobem, jakým se lidé klanějí před králem, a hlavně ve spojitosti... s *padlým* andělem.

Kapitola čtvrtá

Viridity (podstatné jméno) – naivní nevinnost

Mila

Do podvědomí se mi vkrádaly ruské hlasy – jeden ustaraný a druhý hrubý a hluboký. Táta mluvil rusky, jen když měl ruské hosty, ale proč byli u mě v pokoji?

To je divné.

A drzé.

Povzdechla jsem si a natáhla ruce, abych si mohla přetáhnout příkrývku přes hlavu a utišit ten hluk. Místo toho jsem však rukou přejela po látce z vlny a kašmíru, ze které míval táta ušitá saka. Ale byl tam jakýsi rozdíl. Tohle sako bylo cítit po skořici a borovici s nádechem cigaretového kouře. Na té vůni bylo cosi zásadně neotcovského. To mě přinutilo otevřít oči.

Zasténala jsem, když mi hlavou projela ostrá bolest.

„Charašo, ty vstala,“ oznámil muž se stříbrnými vlasy a přitáhl si ke mně od velkého mahagonového stolu černou koženou židli s vysokou opěrkou. Měl brýle s čtvercovými obroučkami, bílou košili a černé kalhoty. Polil mě ledový pot, když jsem si všimla stetoskopu kolem jeho krku.

Někteří mají noční můry o pádu z výšky, nahotě na veřejnosti nebo duších. V mých figurovali doktoři, kteří se nade mnou skláněli. Doktoři jsou samá profesionalita a odtazitost, zvuk pleskajících latexových rukavic a v očích se jim zračí krev a injekční stříkačky.

Bolest v hlavě mi tepala do rytmu srdce, když jsem se posadila na pohovce. Na bříše jsem ucítila lehký mrazík a uvědomila si, že mi sako zakrývá rozervanou blůzu. Navlékla jsem se do něj a zapnula ho.

Zmatenost mi zatemňovala mysl, zatímco jsem se rozhlížela po mužsky zařízené pracovně. Zatajila jsem dech, když jsem se podívala do očí muže, který se opíral o desku stolu. Muži, do kterého jsem předtím narazila. Muži, kterého jsem si těsně před upadnutím do bezvědomí stihla letmo prohlédnout.

Všechny vzpomínky se mi naráz nahrnuly do hlavy.

Zjizvený muž.

Jen o vlásek jsem unikla znásilnění.

Jediné, na co jsem v tu chvíli myslela, bylo to, že Moskva zatím stojí úplně za houby.

Tmavovlasý Rus se mi díval do očí s lehkou nevraživostí.

Polkla jsem a odvrátila od něj oči, když si ke mně doktor přisunul židli a posadil se. Ostražitě jsem si prohlédla jeho kuffík a věděla, že v momentě, kdy z něj vyndá jehlu, radši zkusím štěstí na ulici.

Doktor se na mě zblízka podíval, pozastavil se a naklonil hlavu na stranu. „*Ty vygljadiš znakomo. My ranše ne vstrečalis?*“

Moje mysl byla jako v mlze. Mluvil moc rychle na to, abych mu rozuměla.

Doktor si posunul brýle na nose a pozorně mě zkoumal pohledem. „*Možeš skazat' svaje imja, daragaja?*“

Měla jsem dojem, že jsem zaslechla slovo „*imja*“. Ptal se mě na jméno? Nebyla jsem si jistá, tak jsem jen zamrkala.

Ustaraně se zamračil. „*Ty dolžen byl atvezti jijo v balnitsu.*“

Rozeznala jsem jen „*balnitsu*“. *Nemocnice*. Ale uvědomila jsem si, že tato slova nebyla určena mně, ale tomu druhému muži v místnosti. Tomu s postavou jako cihlová zeď, soudě podle nepříjemného pocitu při nárazu do jeho těla.

Na první pohled vypadal jako gentleman, jako by patřil do manažerské zasedací místnosti a díval se shora na svět ze svého francouzského okna. Ale když se na něj člověk díval déle, než by měl, všechno – od způsobu, jak se opíral o stůl, přes překřížené paže a stíny zápasící v jeho očích až po černá tetování na kloubech prstů – ten dojem vyvracelo. V jeho klidném postoji se skrýval nádech nebezpečí a síly.

Byl jako ztělesněná válka, oblečená do drahého obleku bez kravaty a saka. Teď už jsem věděla, čím sako mám na sobě.

Jako by dokázal vycítit můj pohled, podíval se mi do očí. Celé tělo mě svrbělo z nutkání odvrátit pohled. On to ode mě i očekával. Ale jakási neznámá prozíravost mě donutila vytrvat. Dívat se mu do očí bylo jako hrát hru na smrt. Jako ruská ruleta – jeden revolver a jedna kulka. Jedno mrknutí, a jsem mrtvá. Ale taky jsem cítila závan adrenalinu tak hřejivý, jako půlka lahve vodky značky UV Blue a slunce v Miami.

„*Paprobuj po-anglijski,*“ řekl a díval se mi přitom do očí. *Zkus to anglicky.*

Doktor se zamračil. „Neumím moc dobře anglicky.“

Druhý muž odstoupil od stolu a přiblížil se. Dřepł si přede mnou na zemi a jeho kalhoty se dotkly mých kostkovaných školních kalhot. Jeho černé pánské kotníkové boty kontrastovaly s mými bílými balerínami značky Rothys.

Z jeho pohybů a očí bylo patrné, že je klidný a vypočítavý, ale když se mi zadíval do očí, v jeho pohledu bylo cosi živelného. Teď už jsem viděla, že duhovky nemá celé černé, jak jsem si zpočátku myslela, ale velmi tmavě modré. Tmavší než kameny ve tvaru srdce, které mi visely z uší.

Nemám ponětí, jestli to bylo kvůli mé vynervovanosti, blízkosti jeho těla, nebo kvůli tomu, že jsem se praštila do hlavy, ale následující slova se mi vysypala z úst bez mého vědomí. „Je fakt nepříjemné do tebe narazit.“ Řekla jsem to tak vážně, jako by to mělo být něco, s čím by si měl dělat starosti.

„To mě moc mrzí,“ odvětil s ruským přízvukem a náznakem pobavení.

Zírala jsem mu na ústa, na tenkou jizvu na spodním rtu, a vnímala ta čtyři slova, která se z nich vylila jako vodka na ledu. Přemítala jsem, jak k té jizvě asi přišel. Přemítala jsem, jestli je jeho hlas taky cítit po vodce, jestli by mě páčil v krku a hřál v břiše. Cítila jsem se... divně. Zdálo se, že moje myšlenky neměly žádné zábrany, létaly mi v mozku a odrážely se od sebe jako při pinballu.

Otevřela jsem pusy, abych vysvětlila význam své předchozí věty, ale místo toho ze mě vypadlo: „Takhle si představuju typického Rusa.“

Palcem si přejel po jizvě na spodním rtu. „Takhle si představuju typickou Američanku.“

Doktor se ošil na židli a promluvil, ale já ho přes ryzí autoritativní a ohlušující přítomnost toho druhého muže skoro neslyšela. Byl jako zatmění. Zastínil bolest v mé hlavě a nejspíš i slunce. A i když to bylo naprosto pohlcující, nebylo to nepříjemné. Bylo to hřejivé. Vemlouvavé. Světové. Královská postupka v doupěti neřesti.

„Vybavuješ si svoje jméno?“ přeložil pro mě.

Pomalu jsem přikývla. „Mila, Mila Michailovová.“

Doktor střelil po muži přede mnou přehnaně káravým pohledem, ale ten si toho buď nevšiml, nebo mu to bylo jedno, protože se do mě pořád zavrtával očima a pobízel mou zvědavost.

„A jak se jmenuješ ty?“ zeptala jsem se se zatajeným dechem.

Usmál se. „Ronan.“

Jeho jméno se začalo tíživě rozpínat ve vzduchu kolem nás, dokud si doktor neodkašlal a neřekl cosi, čemu jsem nerozuměla.

„Co je dnes za den, Milo?“ zeptal se Ronan.

„Já, no... pá–?“ zarazila jsem se, když s lehkým úsměvem zavrtěl hlavou. Zkusila jsem to znovu. „Sobota?“

Doktor nesouhlasně zamručel. Očividně se mu nezamlouvalo, že mi ten druhý pomáhá. To mě nepřekvapovalo, protože s doktorem není žádná legrace.

„Kolik ukazuju prstů?“ přeložil Ronan.

Dívala jsem se na jeho druhou ruku, položenou na koleni, a na tetování na prstech mezi druhým a třetím kloubem. První byl kříž, druhý havran, třetí srdcový král.

Tetování a dějá vu.

Nevím, co se to se mnou dělo, ale nedokázala jsem se zastavit. Dotkla jsem se vytetovaného havrana a z hlubin mé duše se vynořila slova, která jsem zašeptala jakoby pod nátlakem.

„Temnota, nic víc tam není.“

Ten citát zaplnil prostor mezi námi černotou hustou jako dehet. Jako bych se vrátila v čase do minulosti, kdy jsem s umazanými tvářemi a zubatou ofinou, kterou jsem si ustríhla sama, četla Edgara Allana Poa pod stolem v tátově pracovně. Táta mluvil s paní Martou, mou učitelkou z dětství, a přitom nevěděl, že jsem nablízku. Dělal si starosti ohledně mého nedostatku zájmu o učení, mé introverze, mých imaginárních přátel a nedostatku těch reálných.

Myslel si, že je se mnou něco v nepořádku.

Já si to myslela taky.

Slova, která si šeptali, se z haly doplazila až ke mně, zakousla se do mě a celé roky do mě pomalu vpouštěla jed. Jed, který mě donutil jít válečnou stezkou až ke smíření.

Občas jsou to ty nejmenší věci, které z nás dělají to, kým jsme.

Ronan mi věnoval tíživý a empatický pohled, ze kterého se mi sevřely břišní svaly, jako by právě stiskl spoušť. Nečekala jsem, že mi bude rozumět, ale on rozuměl. Poznala jsem to.

„*Sledujuscij vopros,*“ řekl Ronan. *Další otázka.*

Doktor se zamračil. „*U tebjja jest semja s kotoroj ja mogu svjazat' sja?*“

„Kolik ti je let, *moj katónok?*“

Podle doktorova nesouhlasného pohledu jsem usoudila, že rozuměl Ronanově otázce, a nebyla to ta, na kterou se ptal on.

Odpověděla jsem „devatenáct“ dřív, než jsem si vzpomněla, že od včera už mi je dvacet.

Doktor vydechl a trochu napětí z něj opadlo. „*Devjatnadsat. Jej devjatnadsat. Devatenáct. Je jí devatenáct.*“

Ronan ze mě nespustil oči. „*Ja slyšal. Slyšel jsem.*“

Jejich konverzaci jsem nevěnovala moc pozornosti, protože jsem se snažila si vzpomenout, co znamená „*Moj katónok*“. *Moje* – ale co?

„Zneužili tě, Milo?“ všimla jsem si, že při těch slovech jeho tmavě modré oči hrozivě potemněly.

Na chvíli mě jeho otázka zmátla. V hlavě jsem měla mlhu, která celou vzpomínku na tu uličku zahalila, jako by se to stalo

někomu jinému a já jen sledovala, jak se to celé událo. Nezdálo se to reálné. Když jsem na to pomyslela, necítila jsem nic víc než lehké rozčilení, což ze mě dělalo stejného šilence, jako jsou tátovi nájemníci.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Dobře.“

Jeho dvouslabičná odpověď byla prostá, ale zaplnila celou místnost svou důležitostí. Mluvil s ruským přízvukem, hrubě, a zároveň lehce, vyrovnaně. Jeho mírný tón hlasu se mi dostal pod kůži a zbavil mě veškerého napětí v těle. Vsadila bych se, že lidi dělali, co mohli, jen aby ho slyšeli mluvit.

„Bolí tě něco, kromě hlavy?“

Přikývla jsem a zírala přitom na něj.

Lehce se pousmál. „Kde?“

„Na boku.“

Ronan se postavil a začal mluvit na doktora. Mezitím přišel do místnosti kluk – ten, kterého jsem předtím viděla nést bednu s lahvevi s likérem – a přes rameno měl přehozenou mou tašku. Položil ji vedle pohovky a znechuceně se na mě podíval.

Ronan si ho měřil varovným pohledem. Kluk polkl, otočil se a odešel z místnosti.

„Kirill by tě rád vyšetřil, pokud ti to nevádí.“

Přikývla jsem.

Když Ronan zamířil ven ze dveří, vstala jsem a při tom prudkém pohybu se mě zmocnila závrať, kterou jsem potlačila.

„Počkat,“ vyhrkla jsem. „Kam jdeš?“

Otočil se a obezřetně si mě změřil. „Chci ti dopřát trochu soukromí, *katónok*.“

Kousla jsem se do rtu. Nevím, proč jsem se ho vůbec ptala. Zmátlo mě to. A vážně nemám ráda doktory.

„Zůstaň, prosím.“

Kirill si povzdechl a promnul si kořen nosu.

Ronan se na chvíli zamyslel, ale pak sklonil hlavu a přešel zpět ke stolu. Cítila jsem se zvláště klidná kvůli vědomí, že tu zůstal.

Kirill se postavil a z kapsy košile vyndal baterku. Zkontroloval mi zorničky, poslechl si moje srdce a dech a prohmatával mi zátylek. Oči mi pořád brouzdaly zpátky k Ronanovi. Opíral se o stůl a sledoval nás.

Potom Kirill promluvil a já na něj zaměřila pozornost. Musel si všimnout, kam jsem se během vyšetření dívala, protože se do jeho tónu vkradl příkrý nesouhlas.

„Potřebuje, aby sis sundala to sako.“

Povolila jsem sevření na klopě saka a setřásla ho z ramenou na zem. V pase jsem měla červenou podlitinu ve tvaru ruky. To vysvětlovalo, proč mě bolí žebra. Ale pohled mi padl na zaschlou krev na mém bříše. A teprve teď jsem si všimla, že tu samou krev jsem měla i pod nehty.

V žilách mi ztuhla krev a vlasy na zátýlku se mi zježily.

Nesnáším krev.

Roztřeseně jsem vydechla. Zvedl se mi žaludek a vidění jsem měla najednou rozmazané, jak se se mnou celá místnost houpla. Pokoušela se o mě temnota. O pár vteřin později jsem ztratila vědomí.

Probudila jsem se a ucítila, jak příšerně suché mám rty. Kirill se mračil a Ronan dřepěl vedle pohovky, na které jsem ležela.

Uvědomila jsem si, co se stalo, a znovu zavřela oči.

Jako malá jsem měla panické záchvaty, kdykoliv jsem měla dostat injekci nebo mi měli brát krev. Táta mě v takových chvílích držel, abych byla v klidu, dokud jsem nedostala injekci a neomdlela. I teď bych si stokrát radši zalepila zlomenou ruku lepicí páskou, než abych šla k doktorovi.

Ronan ke mně natáhl ruku se zelenou plechovkou limonády, kterou mu podal Kirill. „Nechystáš se znovu omdlít, že ne?“

Pomaloučku jsem se posadila, jednou rukou si přidržovala blůzu a druhou si od něj vzala sodovku. Jen velmi málo vyvolených lidí vědělo o mé fóbii. Kdysi jsem se donutila se podívat na nechutné hororové filmy, abych se přes ni přenesla. Jediné, čeho jsem tím však docílila, bylo, že jsem si zvykla na všechny filmy *Saw*. S mou fobií mi to ale nepomohlo.

„Nemám ráda krev,“ přiznala jsem.

Zvědavě si mě prohlížel, jako bych pronesla něco zábavného. „Zajímavé.“

„Omlouvám se. Určitě máš spoustu svojí práce a zkazila jsem ti celý večer.“

„Vypij tu limonádu, *katónok*.“

Poslechla jsem ho. Studené bublinky mi dělaly dobře v krku. Olízla jsem si suché rty a rozhlédla se po místnosti. Všimla jsem si Kirillova zamračeného výrazu, trhliny v omítce na zdi a roztřepeného koberce. Rozhodně to nevypadalo jako moderní kancelář nějakého manažera.

„Za všechno ti zaplatím,“ řekla jsem. „Za doktora a...“ Shlédla jsem na plechovku v ruce, což Ronana pobavilo.

„Připíšu ti tu sodovku na účet,“ oznámil.

V tu chvíli mi došlo, že jsem si doteď nevšimla jeho drahého obleku. Měla jsem za to, že pro něj byla soukromá návštěva doktora přílišný výdaj. S náhlým vědomím, že si se mnou jen hraje, jsem se mu podívala do očí.

Cvak.

Nebylo to cvaknutí spoušti, ale zvuk propisky, se kterou si pohrával prsty.

„*U nijo satrjasenije mozga, i ona dolžna byt osmotrena v balnitse,*“ prohlásil Kirill.

„Myšlí si, že máš slabý otřes mozku,“ přeložil mi to Ronan. „Symptomy můžou trvat i několik dní.“

To by nejspíš vysvětlovalo moje zmatené myšlenky a chování, ale už se to zlepšilo, když jsem do těla dostala trochu cukru. Nedostatek jídla a spánku mojí situaci asi taky moc nepomohly.

Zmocnilo se mě náhlé tušení. Kirill už zase řekl „*balnitse*“, nebo ne? Musela jsem se přeslechnout, protože Ronan nic o nemocnici neřekl. A stejně bych tam nešla.

„Poděkuješ mu prosím za mě?“ požádala jsem. „Nemusel sem chodit jenom kvůli mně.“

Ronan zamyšleně naklonil hlavu na stranu. *Cvak.* Potom pronesl směrem k doktorovi: „*Ona nechočet idti v balnitsu.*“

To bylo to nejdívnější poděkování, které jsem kdy v ruštině slyšela. „*Balnitsu*“ tedy musí znamenat něco jiného.

Kirill našpulil rty, než odpověděl.

„Říká, že by tě dnes v noci měl někdo vzbudit. To se běžně dělá, když má člověk zranění hlavy.“

„Aha.“

„Jsi tu ještě s někým?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Můžeš tu dnes v noci zůstat. Pověřím někoho, aby tě vzbudil.“

„Ne, to je v pořádku,“ řekla jsem. „Už jsi pro mě udělal víc než dost.“

V Ronanových očích jsem četla lehkou nespokojenost. Její intenzita by mě zabila, kdybych nebyla zvyklá na stejný výraz v očích svého otce.

„Napadli tě v uličce u mého domu. Jsem zodpovědný za to, aby ses uzdravila.“

Není divu, že stál tak blízko u dveří. Slyšel můj křik?

Myšlenky i dech se mi naráz zastavily, když propiskou pozvedl přívěsek z mého dekoltu. „Zvláštní náhrdelník.“

Kromě něj a útočnicka z uličky si ho dosud ještě nikdo nikdy nevšiml.

Tátu jsem viděla bez košile jen jednou, když mi bylo osm let. Měl nátělník a černé kalhoty a já si uvědomila, že měl na obou ramenech vytetované námořní hvězdy. V tom věku jsem samozřejmě ihned zatoužila mít je taky, tak mi dal tenhle přívěsek.

„Je to rodinný přívěsek,“ vydechla jsem.

Ronan zabručel zamyšlené „hmm“.

Položil mi přívěsek zpátky na kůži a z jemného dotyku jeho propisky mezi ňadry se mi rozbušilo srdce. Plechovka mi vypadla z ruky a on ji chytil levou rukou, aniž by ze mě spustil oči.

Po chvíli napjatého ticha se Kirill zvedl a vtiskl mi do ruky lahvičku s prášky. Podívala jsem se na ně. To tu nedávají lidem recepty?

„Na bolest.“

Nuceně jsem se usmála. „Děkuju.“

Úpěnlivě se na mě podíval, vzal svůj kufřík a opustil místnost. Doteď jsem netušila, že jsou Rusové tak zlověšní.

Ronan vstal a položil plechovku na stolek. „Nechám ti donést nějaké jídlo,“ oznámil mi a přešel ke dveřím, kde se zastavil a otočil. Byl jako ztělesněná černota – jeho košile, tetování, vlasy – všechno bylo černé. Dokonce i jeho oči byly skoro černé, dokud byly ve stínu a člověk u něj nestál blízko. Jako bychom byli ze dvou úplně rozdílných světů. Světů, které od sebe rozdělovaly osamělé vlny Atlantiku.

On byl jako záblesk adrenalinu, koleje pod bosýma nohama a zvuk blížícího se nákladního vlaku.

A to mě fascinovalo.

Nedokázala jsem rozluštit výraz v jeho tváři. „Tady budeš v bezpečí.“

Věřila jsem mu.

Ještě než se jeho silueta ztratila z dohledu, vzpomněla jsem si, co znamená *moj kaťónok*.

Moje koťátko.

Kapitola pátá

*Wallflower (podstatné jméno) – ostýchavka:
plachá, rozpačitá a nespolečenská osoba*

Mila

Rozkousala jsem jeden prášek a doufala, že se mi uleví od bolesti. Prohrabala jsem se taškou ve snaze najít mobil, ale pak jsem si vzpomněla, že jsem si ho dala do kapsy kabátu, který právě ležel zapomenutý v jedné z mrazivých ruských uliček. Překvapilo mě, že ho nenašli, protože našli moji tašku, která byla vzdálená pár bloků, ale kabát byl v uličce přímo za jejich dveřmi.

Ozvalo se zaklepání a dovnitř vstoupila rusovláska oblečená v bílých šatech bez vzoru. Mohlo jí být tak sedmnáct. Dívala se do země, když na stolek vedle pohovky pokládala misku s polévkou a krajíc chleba. Poděkovala jsem jí a zeptala se, kolik je hodin, ale nedostalo se mi žádné odpovědi. Otočila se a vyšla ven. Z její netečnosti jsem usoudila, že nejspíš neumí anglicky, nebo neumí mluvit vůbec.

Polévka krásně voněla, až se mi začaly sbíhat sliny, ale vypadalo to, že je to *solyanka* a v té je maso. Stala jsem se vegankou ještě na základce, když jsem viděla dokument o balení masa. Borju to hrozně rozčilovalo, ale vždycky mi připravil něco bezmasého. A navíc když jsem ve stresu, tak nedokážu moc jíst. Teď, když jsem byla o samotě a měla možnost se nad věcmi v klidu zamyslet, dumala jsem nad tím, jestli byl ten útok shodou náhod, nebo měl něco společného s tím, jak byl Ivan vyděšený z toho, že bych sem jela.

Je snad táta skutečně v nebezpečí? Sice je nevěrný a obchoduje s odpornými lidmi, ale nijak zvlášť nepije ani nesází. Vlastně

ani nechodí na červenou. Je natolik ukázkový občan, že víc poslušný zákona už ani být nemůže. Myšlenku na další nebezpečí jsem rychle zahнала. Jsem holka, která se sama procházela drsnou čtvrtí v Moskvě. Co jsem čekala? Pozlacenou cestu do Ritzu?

Když jsem se uklidnila, uvědomila jsem si, jak moc si potřebuju odskočit.

Aniž bych se podívala na zaschlou skvrnu od krve na svém těle, vyměnila jsem zničenou blůzu za žluté triko s potiskem Beach Boys. Slabě osvětlenou chodbou ke mně dolehl zvuk řinčení hrnců a pokliček a občasná ruská nadávka z velké industriální kuchyně. Kuchyňské světlo zářilo z pravé strany chodby. Pro dnešek už zavírali. Jak dlouho jsem byla mimo?

Když jsem našla koupelnu a použila toaletu, přešla jsem k umyvadlu a umyla si břicho a ruce mýdlem. Z pohledu na červenou vodu tekoucí do odtoku se mi dělalo lehce nevoľno a nebylo mi dvakrát nejlíp ani z myšlenky, že by můj útočník měl nějakou nemoc. Tedy nějakou jinou kromě psychopatie.

Dívala jsem se na sebe do zrcadla a zpátky se na mě dívaly světle modré oči. Vždycky jsem měla za to, že v sobě neměly žádnou jiskru, že jim cosi chybělo, ale přesto mi jednou zaměstnanec modelingové agentury podstrčil svou vizitku se slovy, že moje oči jsou okouzľující. Jeho nabídka mě zaujala. Modelky cestují po celém světě a nemusí žít jen prostřednictvím televize. Táta však tuhle možnou kariéru zamítl až překvapivě rychle.

Zamířila jsem ke svému dočasnému pokoji, ale zarazil mě hlas – jeho hlas. Měla bych si hledět svého, jak vždycky říkávala paní Marta, kdykoliv jsem přerušila hodinu, abych se podívala, kdo k nám přijel. Pokušení se ale nedalo odolat, a tak jsem vykročila opačným směrem.

Čím dál jsem šla, tím víc se stíny na chodbě prodlužovaly a temněly. V mysli mi vytanula myšlenka, že zvědavost zabila kočku.

Potlačila jsem zachvění.

Za starým dřevěným barem stál číšník a myl sklenice. Rukávy bílé košile měl vykasané po lokty a na kalhotách připnuté šle.

Na předloktí měl vytetovanou lebku se zkříženými hnáty. Pohled mu sklouzl mým směrem. Utřel si ruce do utěrky a přitom na mě nepřestával civět.

Polkla jsem a odvrátila od něj oči. Místo toho jsem pohlédla na kulaté stoly a kóje v sešlé, skoro prázdné restauraci. Místnost byla jen slabě osvětlená. Ronana jsem našla snadno. Seděl naproti třem mužům, kteří hýkali smíchy nad něčím, co jim právě řekl. V puse měl doutník a jednu ruku měl pohodlně položenou na zádové opěrce. Dívala jsem se, jak se pousmál a vyfoukl bílý dým. Zaslechla jsem tlumenou ruskou cikánskou hudbu.

Pohledem přelétl ke mně a upřel na mě tmavé oči. Vzpomněla jsem si na hlas madam Richie, jako bych se znovu ocitla v tom rozpáleném karavanu zaparkovaném na pouťi. Stála tam tehdy skupina předpubertálních roztleskávaček a mračila se na dekoraci za mými zády. Madam Richie seděla se zavřenýma očima a z úst jí nebezpečně visela cigareta. Položila ruce na fialovou křišťálovou kouli a jedním očkem na mě nenápadně na okamžik zamžourala a pak oči znovu soustředěně zavřela. Křišťálová koule se zaplnila dýmem a bůhví čím ještě a ona svrátila obočí. Překvapeně jsem zalapala po dechu, když mě chytila za ruku a přitáhla mě k sobě přes stůl, takže jsem na něm napůl ležela. Podívala se mi do dlaně a cosi tam spatřila, protože se začala smát. A smát se nepřestala.

Opřela se pohodlněji do židle a položila loket na stůl. Potáhla z cigarety. „Tak *što* by ty chtěla *slyšet*?“

Už jen to, že jsem ji poslouchala, by mě mělo děsit, ale na její slova jsem doteď nedokázala zapomenout. Chci víc než jen vlažné doteky a časování francouzštiny. Chci víc než muže s polobotkami značky Sperry a něžnýma rukama. Chci někoho, jako je muž přede mnou. Někoho, kdo mluví rusky a má tetování na prstech.

Skousl doutník a mrkl na mě.

To mrknutí mě hřálo u srdce, když jsem odcházela zpět do jeho pracovny a převlékla se do kraťasů. Na stolku ležela netknutá miska s polévkou. Stočila jsem se do klubička na pohovce a přehodila přes sebe novou neznámou deku. Takhle jsem si rozhodně svou

první noc v Moskvě nepředstavovala. Otřásla jsem se z představy, o kolik to mohlo být horší...

Kdyby nebylo mého přívěsku s námořní hvězdou.

Kdyby nebylo téhle restaurace.

A kdyby nebylo toho muže v černém, který měl v očích samé tajemství.

Probudila mě vůně doutníku. Zaplavila mi všechny smysly a smířila se s mužnou vůní, která se zdála být věčnou součástí místnosti.

Posadila jsem se na pohovce a setkala se s Ronanovým pohledem. Seděl za stolem. Rozpačitě jsem si rukou pročísla dlouhé vlasy. Poctivě jsem si je rovnala, ale po každém vyspání mi bujné kudrlinky ten nábožný obřad pomstychtivě oplácely. Bylo to k zbláznění. Moje vlasy si vedly vlastní život – byly příliš neposlušné, než aby se hodily ke kultivovanosti, kterou jsem se snažila udržovat.

V krátkých šortkách jsem se cítila trochu nepatřičně. Když jsem si včera balila tašku, nemyslela jsem si, že budu další noc spát v pracovně cizího muže.

Zhoupl se v koženém křesle dozadu a z jedné ruky do druhé si přehodil antistresový míček.

Chytil ho.

A zrnáčk.

Pousmál se. „Spíš tvrdě.“

Nebylo třeba mu říkat, že není slušné sledovat spící lidi. Moc dobře to věděl. Poznala jsem to podle šibalského lesku v jeho očích.

Takže ve skutečnosti to nebyl zas až takový gentleman?

Upadla jsem do hlubokého spánku hned potom, co mě po čtvrté hodině ráno vzbudila rozladěná zrzka. Spánek mi otupil vzpomínky na něj, ale jeho nynější přítomnost zastínila všechno kolem. Stín tam, kde by žádný neměl být. Ještě pořád byl oblečený v černém a chyběla mu kravata, ale dnes měl trochu rozčuchané vlasy, jako by si je několikrát prohrábl potetovanými prsty. Soudě podle dýmajícího popelníku na stole hned poránu kouřil doutník.

Mluvení mi nikdy nedělalo potíže, ale on mi věnoval plnou pozornost a já nedokázala vyslovit ani jedno slovo. Bylo mi trapně z ruměnce, který mi vykvetl v obličeji. Otočila jsem hlavu a neřekla ani slovo.

Jemně se uchechtl, sáhl po telefonu – pevné lince – a vytočil nějaké číslo.

V mysli jsem si povzdechla. Myslel si, že jsem zábavná. Naproti tomu mně stačil jeden jeho pohled a už jsem byla v jednom ohni. Navíc ten jeho hlas, lehký přízvuk a sebevědomý tón... mohla bych ho poslouchat celý den, aniž by se mi ten zvuk zprotivil.

Postavila jsem se na bosé nohy a úhledně složila deku i jeho zmuchlané sako. To si vysloužilo pobavený úšklebek od Ronana, který zrovna něco povídal do telefonu. Prohlédl si mě od hlavy až k patě, když jsem přecházela po místnosti a prohlížela si fotky na zdi. Na jedné byla skupina mužů – pobaveně se ušklíbali a kouřili, ale v popředí byl Ronan s puškou v ruce a jelenem na zemi u jeho nohou.

Doteď jsem nikdy neviděla zbraň.

A ani jsem netoužila po tom nějakou vidět.

Na další černobílé fotce byly dvě děti na ulici, mohlo jim být tak dvanáct nebo třináct let. Ronan měl na tváři šmouhu a jednu ruku měl volně položenou kolem ramen druhého chlapce, který se neusmíval a díval se mimo záběr foťáku, nicméně jeho oči to neskrylo. Byly totiž natolik pronikavé, že jsem cítila ostří jeho pohledu i teď.

Vypadali chudě. Možná dokonce jako bezdomovci.

Podívala jsem se na Ronana, na jeho černý oblek a hodinky na zápěstí. Vždycky jsem nakupovala pro tátu, protože neměl ženu a o takové věci se sám nestaral – alespoň to jsem si myslela. Nosil vždy jen to naprosto nejlepší zboží, takže jsem se stala expertem na mužské oděvy. A muž přede mnou měl na sobě Dormeuil Vanquish.

Z chudáka boháčem...

Čím se asi živí? Očividně není jen majitel téhle restaurace, která má blíž k pajzlu než k pětihvězdičkovému luxusu. Překvapilo

mě, ale taky potěšilo, že dával svou minulost celému světu na odiv.

„Posaď se a jez, *katónok*.“

To oslovení se mi líbilo, i když ho nejspíš napadlo, protože jsem mu připomněla něco roztomilého, co by pohladil po hlavě. Posadila jsem se na pohovku a pustila se do misky kaše s čerstvým ovocem.

Ronan pořád telefonoval a kabel telefonu měl omotaný kolem jedné ruky. V druhé ruce držel míček, ale přitom ze mě nespustil oči. Odložila jsem napůl snědenou porci zpátky na stůl a vysloužila si tím od něj nesouhlasné zamračení. Kdyby se na mě takhle podíval táta, chtě nechtě bych všechno spolykala a nenechala ani drobeček. Ale teď jsem zkoušela dělat věci podle sebe. A navíc jsem to nechtěla dojíst.

Položil telefon a pokojem se rozhostilo napjaté ticho. Otřela jsem si ruce o nahá stehna a snažila se najít vlastní hlas. V jeho přítomnosti jsem vždycky záhadně oněměla.

„Předpokládám, že můj kabát se nenašel, že?“

Chvilku nic neřekl a houpal se na židli jako novinový magnát. „Máš štěstí, že jsme tvoji tašku našli dřív, než ji někdo ukradl.“

Takže ne.

Kousla jsem se do rtu. „V kapse jsem měla mobil.“

„Opravdu?“ byla jeho jediná reakce. Nenabídl mi, že bych mohla použít jeho telefon.

Nechtěla jsem být na obtíž ještě víc než dosud a taky jsem se nijak netěšila na to, že bych měla včerejší incident líčit Ivanovi, tak jsem myšlenku na telefonát prozatím odsunula stranou. Později si koupím jednorázový mobil a zavolám mu, že jsem v pořádku.

Ronan se na mě pořád díval.

Chytil míček.

A zmáčkl.

Neustále něčím zaměstnával ruce a mě to rozptylovalo. Polkla jsem, když se místnost znovu ponořila do ticha. Zdálo se, že on je v tichu naprosto spokojený, ale mně se zavrtávalo pod kůži a cosi mě nutilo to ticho přerušit.